

“De ben petit acompanyava el pare, topògraf, a les obres”, recorda en Joan Manel Jiménez. Aquesta experiència va permetre al nostre convidat, tan jovenet, a més de **“gaudir de la presència”** del seu progenitor, **“valorar en el transcurs dels anys els aspectes de la seva personalitat dins del món del treball: professionalitat i estimació per la feina ben feta. Em colpia aquest gust per la feina i l'exigència que ell s'autoimposava de fer les coses cada cop millor”**.

És inevitable esplaiar-se en la figura del pare del nostre convidat: **“Als trenta anys havia intervingut en l'aeroport de Barcelona, amb en Robert Terradas Via. També va portar la topografia a Escales per ENHER d'un salt d'aigua, mitjançant uns aparells d'allò més sofisticats. Aquesta és l'herència que he rebut del pare i la que procuro transmetre als meus tres fills, la dedicació. I això sense oblidar el factor humà, perquè ell sempre insistia a dir-me que era molt important el tracte amb les persones, sobretot aquelles que depenen de tu, perquè tu també en depens. Jo he fet d'aquests ensenyaments la meua bandera”**.

Tot i així, en Joan Manel concedeix que la seva és, de vegades, **“una feina ingrata, perquè mentre tu lluites per un disseny un promotor o un constructor et discuteix argumentant que és un problema de costos. El que diferencia els enginyers dels arquitectes és que la relació qualitat-cost-estètica, els enginyers la tenen en aquest ordre i els arquitectes a vegades la inverteixen perquè l'estètica i la integració de l'obra en el context urbà pot ser el més important. D'aquí que sempre hi ha hagut enfrontaments entre tots dos col·lectius. És evident que es tracta de professions complementàries”**. El nostre entrevistat sap molt bé el que diu: **“En dues de les meves obres, una d'elles la rehabilitació i canvi d'ús d'un edifici industrial a residencial a Barcelona, vaig treballar amb una constructora el cap de la qual és un enginyer industrial. En tots dos casos, la meua relació amb ell va ser molt positiva: va analitzar els meus projectes, va veure els pros i els contres i me'n va donar la seva opinió, que jo sempre vaig escoltar”**.

L'arquitecte que ens acompanya treballa per a constructores d'abast nacional amb promocions de fins a cent habitatges, una xifra considerable que obliga a tenir en compte aspectes tan bàsics com l'accés als serveis dels futurs habitants d'aquelles cases: **“Ara mateix m'encarrego d'un bloc de noranta-cinc pisos al Poble Nou. Ens estem preocupant de fer-hi ciutat des del barri, per a la qual cosa hi incloem aparcaments i locals comercials, entre altres equipaments”**. Detectar aquestes necessitats és tan senzill com passejar: **“Quan tinc un projecte entre mans, m'agrada caminar per la zona. Aquesta és la millor manera de familiaritzar-se amb problemes com el de l'aigua al Poblenou, on la tenim a menys de tres metres sota terra. Cal tenir en compte que el barri era fonamentalment industrial, i les indústries tenien pous que els servien per funcionar. És tota una esponja que provoca l'increment del nivell freàtic i exigeix una obra d'enginyeria”**. Hi

ha, però, detalls més humans a tenir en compte: **“Em cal veure com viuen els veïns del barri. Al Poble Nou, fa molts anys, veia gent convivint amb el soroll dels camions, amb les fàbriques, amb els seus fums i males olors, deuria ser molt dur”**. Per a en Joan Manel és primordial **“disposar d'espais on relacionar-se. Aquests espais no tenen per què ser verds. Les zones urbanes estan destinades a la interrelació entre els habitants, cada vegada més els barris organitzen sovint activitats populars en les seves places i carrers. Places com la de Sant Marc a Venècia o la del Camp de Siena són de les més maques i són dures. En l'actualitat, discutir la necessitat de pavimentar una plaça urbana no és lògic. Per altra banda, a Barcelona ja disposem d'autèntics espais verds on poder gaudir de la muntanya, com ara Montjuïc i la serra de Collserola”**.

“El meu projecte per al Poble Nou està integrat en el Pla especial de la Paperera”, comenta **“on els espais exteriors són molt oberts i els arbres remarquen la taca edificable, seguint la trama que Cerdà ja va pensar. Volem rehabilitar l'antiga fàbrica Can Saladrigas per convertir-la en un equipament destinat a escolastaller. La millor manera d'imaginar-se els estudiants gaudint de les places pròximes a aquest centre és trepitjar el terreny, més que agafar el paper i el llapis”**. El nostre entrevistat reflexiona que **“el gran encert dels arquitectes que han passat per Barcelona ha estat plantejar-se una ciutat on el cotxe passés a segon terme i els vianants prenguessin possessió del municipi, on els barris -sovint antigues poblacions annexionades en enderrocar-se les muralles- mantinguin la seva identitat. Vivim en una petita capital mediterrània, amb una gran conurbació. Quan el Poble Nou s'acabi d'urbanitzar ja no hi haurà més terreny per on créixer, si no és vinculant els pobles del voltant, i caldrà veure de quina manera es pot fer”**.

Comentaris com els d'en Joan Manel demostren que els arquitectes disposen d'uns vasts coneixements pel que fa a la construcció. I, tanmateix, pocs d'ells decideixen arriscar-se a fer de promotors: **“Tot i que sempre hi ha excepcions, el qui estudia arquitectura és una persona molt sensible i introvertida”**. L'expressivitat del nostre protagonista és el millor testimoni del que ens està explicant: **“M'agrada la meua feina. Cada encàrrec és motiu d'una renovada il·lusió”**.

A l'hora d'escollir els seus col·laboradors, assegura que **“m'interessa molt la gent jove, perquè aporta la saba de l'estudiant, amb les idees netes de la persona que encara no ha rebut influències. Ells aprenen de mi i jo també aprenc d'ells”**. Així d'obert i humil es mostra en Joan Manel Jiménez, que assegura que encara no ha superat **“la por del paper blanc”**. I ens fa saber una cita d'en Sáenz de Oíza: **“Deia que els arquitectes naixem vells i morim joves. I és que quan nosaltres comencem a sentir-nos capaços de dissenyar certes coses ja tenim molts anys”**. Uns anys que, com en el seu cas, són el millor aval per transmetre coneixements a les noves generacions.

**“L’arquitectura se’m fica
dins, la visc. Per a mi
cada encàrrec és una
celebració”**

Joan Manel Jiménez - Barcelona (Barcelonès)